

У овом тексту износим аргументацију због чега су лажне тврдње које се износе на програмима са националном фреквенцијом:

1) да уласком у ЕУ питање граница постаје врло релативно, ако не и небитно,

2) да на страни Албанца нема никога ко жели да разговара о било чему мањем од пуног суверенитета Косова (то је оно што је тзв. Косово) и да се ту ништа не може и

3) да је поступање према Албанцима током 90-тих основ за њихово отцепљење.

1.□□ Небитне су државне границе самим уласком у ЕУ

Истина је управо супротна. Свакој држави која приступи ЕУ се гарантује територијални интегритет и апсолутност неповредивости њених граница.

Режим преласка границе може бити различит, то је оно што зовемо „шенген“, али то **питање режима се може мењати такође само на основу суверене одлуке сваке државе**

чланице

, а никад и никако аутоматски приступањем ЕУ.

Како смо имали прилике да видимо, када то околности налажу, као у избегличкој кризи, **од правила „шенгена“ се може једностраном одлуком сваке државе чланице ЕУ одустати без било каквих последица.**

Дакле, **граница, као елемент територијалног интегритета се ни у једној држави чланици ЕУ не доводи у питање**, а режим преласка границе се уређује посебним мултилатералним или билатералним уговором суверених држава, по слободној вољи сваке државе.

Приступањем ЕУ држава прихвата да пренесе део своје суверености на бирократију у Бриселу, али уопште **не преноси свој територијални интегритет, а нарочито не питање граница, на било кога.**

Отуда никада нисте ни чули политичара из Немачке који би рекао: „Сада више границе Немачке нису важне“. Или Француза, иако је изласком Велике Британије Француска сада далеко најјача војна сила ЕУ, да „границе Француске нису важне“ и тако све до Словачке, Пољске, Румуније итд.

Ево, Хрватска и Словенија су чланице ЕУ, па да ли је тиме релативизиран проблем око неког парчета мора – није наравно.

То лудило да границе нису важне, то постоји као „нормална“ теза само у нашем јавном простору . Они који то изговарају чак и делују *као да су нормални*. Само из тог наглашеног тона људи који су невероватно паметни па сад треба да нама слабоумним појасне на разумљив начин своје генијалне мисли, све конципиране у САД и Немачкој, само из тог тона ви видите да са тим људима нешто озбиљно није у реду.

2. Шта урадити кад нико од Албанаца не жели да разговара о било чему што није суверенитет Косова.

Веома чест трик, постављања потпуно бесмисленог питања које звучи убедљиво.

Када би пекар рекао: „Делим хлеб бесплатно“, људи би долазили и узимали хлеб за који не би плаћали ништа. И онда испред пекаре новинар Н1 или било који „истраживач јавног мњења“ пита оне који излазе из пекаре: „Да ли хоћете да платите за хлеб?“ и наравно добија неподељени одговор „Нећу да плаћам“. И шта ћемо сад кад људи неће да плате за хлеб?

Али ако пекари кажу: „Мора да се плати за хлеб“, онда људи плаћају за хлеб.

Тако исто и са Албанцима. Тек када Србија:

1. Каже не дам Косово и Метохију и инсистирам на резолуцији 1244,
2. Предузме све могуће радње ка спречавању реализације сецесије Косова, почевши од поништавања Бриселских споразума,
3. А) Врати све што је било добро у војсци 1999. и обезбеди све што јој је недостајало, Б) предузме све кораке ка ослобођењу од неоколонијалног положаја у другим областима, В) битно се ослони на сопствени развој, Г) у међународним економским и војним токовима битно се ослони на оне државе које нису признале

сецесију,

тада наступа време да видимо шта је став Албанаца и то не у једном тренутку него у дужем временском периоду. Тек тада наступа деценија интензивне дипломатије Србије која има шансе. А шансу ће имати зато што постоји и алтернативно решење. Е онда правимо релевантну анкету међу Албанцима.

3.██ Тезе о праву Албанаца да се отцепе због „лоше власти у Београду“ нису основане.

И то не само због тога што је тадашња власт 2008. била потпуно призната од свих у међународној заједници, а управа на КиМ под међународном контролом, него и због следећих разлога:

А) [Цатрас је одлично навео накнадну аргументацију за напад 1999](#) .

„После НАТО-вог рата на Косову 1999. године, Независна међународна комисија о Косову (коју је основала влада Шведске у августу 1999 – прим. прев.) је развила аргументацију да је тај војни напад био „нелегалан али легитиман“. Према том аргументу, препреке законитом коришћењу силе нису могле да се превазиђу с обзиром да употреба силе није била дефанзивна, нити одобрена од стране Савета безбедности. Употреба силе је оцењена легитимном због убедљивих моралних разлога (непосредна опасност од хуманитарне катастрофе); регионални европски консензус; надмоћан косоварски политички консензус (изузев малобројне српске мањине) у погледу самоопредељења; претходни српски злочини (у Босни и на Косову), као и процене о политичкој изводљивости (НАТО капацитети и политичка воља; јасан и достижан циљ – уклањање српске административне и политичке контроле – што је и постигнуто). Овакве тврдње су биле предмет жестоких критика, због коришћења двоструких стандарда (зашто не и Палестина?) као и манифестације онога што је Ноам Чомски назвао ‘војним хуманизмом’“.

Ово „оправдање“ има додатне неотклоњиве недостатке:

а) у међународном јавном праву однос између правде и правичности се наглашено решева у корист правде, због правне сигурности, а правичност се уважава само под условима прописаним Повељом УН и само ако СБУН донесе одлуку да су те нарочите околности наступиле.

б) одатле следи да није могуће додавати нове услове од оних које предвиђа Повеља УН и да није могуће овластити друго тело од СБУН да оцењује испуњеност услова.

Б) То што је основала шведска влада је механизам потпуне разградње међународног поретка насталог на заједничком искуству победе над нацизмом и фашизмом после Другог светског рата.

Они додају „морални разлог“, „претходни злочин“ мимо Повеље УН и одређују друге субјекте, „европски консензус“ и „албански консензус“, уместо СБУН. Томе додају још и аргументе практичне природе – да ли је нешто изводљиво или није.

Ово последње значи да свако ко је довољно јак може да силом оствари било који циљ, измештање из СБУН значи да сваки регионални консензус или самопроглашени консензус може да мења територију па нам онда УН постају сувишне, и треће, да свако ко се определи за примену силе сам одређује да су испуњени „оправдани разлози“.

Другим речима, мисао водиља шведске владе и врлих правника је да безаконје буде главни принцип, односно голо право јачег. А то је управо Хитлерова теза. С

тим што се Хитлер позивао на расу, а ови се не позивају ни на шта,

В) Отуда, у складу са признатим међународним правом и сваким могућим разумевањем права које се не темељи на голој сили као одлучујућем аргументу, било какво лоше управљање, ако није верификовано од стране СБУН као разлог за промену територијалног интегритета, не може бити основ да се силом, против воље Србије, мењају границе.

СБУН је о свему томе расправљао и донео резолуцију 1244.

Одатле следи да је свако расправљање о страдањима Албанаца без значаја у погледу њиховог наводног „права на отцепљење“, осим ако су резултат деловања органа Србије од јула 1999. до данас.

Према томе: да ли има тих страдања јул 1999-август 2017 – нема. Онда немамо о чему да причамо. Све друго је конзумирано резолуцијом 1244, зато што су сва та питања узета у обзир и закључено је да Србија задржава суверенитет над КиМ и задржава право да њени припадници оружаних снага буду на територији КиМ (до 1.000 припадника).

И зато се, по налогу САД и Немачке (а можда и обрнуто), води „унутрашњи дијалог“. Кад би то могло без Србије да се обави, онда не би било ни дијалога. □ Србија мора да покрене измену резолуције 1244 и Србија мора да се одрекне своје територије. Сила то не може да реши. На нама је да не дозволимо да нам исперу мозак, јер само безумни људи могу да пристану на тако нешто.

(Фонд стратешке културе)